

1

Een blauwachtig licht drong door de gesloten luiken de hut binnen. Het luidruchtige gedonder van daarnet had plaatsgemaakt voor een doodse stilte.

‘Wat was dat?’ vroeg Sandra geschrokken.

‘Een lawine.’ Lukas klonk bezorgd. Zouden ze bedolven zijn onder de sneeuw? Hij probeerde de deur te openen, maar hoe hij ook rammelde, hij kreeg er geen beweging in. Ook het raam zat muurvast.

‘We zijn inderdaad bedolven’, stelde Sandra ontzet vast.

‘De hut is gelukkig overeind gebleven’, zei hij nadenkend.

‘Wat nu?’ Hij wilde haar moed inspreken.

‘We geraken er wel uit, wees maar niet bang. Er ligt hier vast iets wat we kunnen gebruiken. Dat zou toch moeten...’ Hij begon meteen te zoeken naar een geschikt werktuig. Hij vroeg haar ondertussen Werner en de reddingsdiensten op de hoogte te brengen, maar dat was onmogelijk. Ze hadden in de hut geen bereik.

Götz had de hele lawine gevolgd en zat nog altijd in de kabelbaan. Hij greep zijn mobieltje en wilde de reddingsdiensten bellen. Maar op het laatste moment bedacht hij zich. Lukas had ermee bedreigd met de vervalste brief naar de politie te gaan en zo Cosima’s plannen te dwarsbomen...

Lukas had een bijl gevonden en sloeg daarmee op de deur van de hut. De deur gaf geen krimp, maar plotseling kraakte een balk boven hun hoofd en kwam er een beetje sneeuw door het plafond naar binnen.

‘Stop!’ riep Sandra. ‘De hut zakt in!’ Hij keek naar boven, knikte en legde de bijl weg. Er kon niet veel sneeuw op de hut liggen, anders zou ze al zijn ingezakt. ‘Ik denk dat het één, maximaal twee meter sneeuw kan zijn. Er zal wel snel iemand komen.’ Sandra had minder hoop. Ze hadden geen bereik met hun mobieltjes. En ze hadden niemand verteld waar ze naartoe waren gegaan. ‘De reddingsdiensten zijn vast al onderweg om te kijken wat er precies is gebeurd. Dat is hun werk.’ Ze konden maar beter proberen het zich zo gezellig mogelijk te maken. Ze hadden in elk geval voldoende voedsel.

Katja zat vertwijfeld op een bank in het park toen Ben naar haar toe kwam. Haar vriend had er dringend behoefte aan met haar te praten.

‘Ik weet dat ik je niet had mogen vragen te kiezen tussen je vader en mij, maar...’ Ze liet hem niet uitpraten.

‘Vergeet het’, zei ze zuchtend. ‘Ik heb op dit moment andere zorgen aan mijn hoofd. Die Saalfeld en zijn broer hebben de politie verteld dat ze het beeld van mij hebben gekregen.’ Het was hun woord tegen het hare. Je hoefde geen helderziende te zijn om te weten wie de politie zou geloven. ‘En Nils legt me de hele tijd het vuur aan de schenen. Het zal niet lang duren voor hij alles weet...’ Dan zou hij beseffen dat hun vader bij Katja was opgedoken.

‘Je doet het jezelf aan dat je verstrikt geraakt in je eigen web van leugens’, stelde Ben vast en hij nam haar troostend

bij de hand. Ze haalde alleen maar haar schouders op. ‘Je zit steeds dieper in de problemen.’

‘Wat moet ik dan doen?’ snauwde ze hem toe.

‘Eindelijk de waarheid vertellen’, vond hij.

‘En mijn vader verraden?’ vulde ze verbitterd aan.

‘Anders doet Nils het toch’, zei Ben. ‘Zodra hij weet dat hij hier is. En je weer in de problemen heeft gebracht.’ Hij was er zeker van dat er maar één manier was om uit de gevangenis te blijven: ze moest Curd aangeven.

Werner had ondertussen zijn broer op het matje geroepen. Werner kookte van woede omdat André Katja Heinemann zover had gekregen een valse verklaring af te leggen, zodat hij Werner kon chanteren.

‘Jij bent echt een klootzak!’ riep Werner boos.

‘Dat zit dan in de familie’, siste de chef-kok. Hij vond dat zijn broer net zozeer schuldig was in deze zaak. Als hij niet zo egoïstisch was geweest om het geld dat de eigenaars van de Dallero hem wilden lenen, alleen voor zichzelf te houden, was het nooit zover gekomen. Maar daarover dacht Werner helemaal anders.

‘Ik had je ontslag meteen moeten aanvaarden en je smadelijk moeten weggagen uit het hotel’, zei hij boos. ‘Je verdiende niet anders.’ André grijnsde zelfgenoegzaam.

‘Kans verkeken’, zei hij. ‘Ik vertrek niet meer vrijwillig. Zeker niet nu ik weldra vijf procent van dit geweldige hotel bezit.’ Werner zou er niet in slagen een lid van de bedrijfsraad te ontslaan. ‘Wat mijn werk betreft, kun je me niets verwijten. Of wil je de Zastrows over ons experiment in de kunsthandel vertellen?’ Werner slikte. Hij had geen keuze.

Dat zijn broer op een beter blaadje stond bij Cosima, wist hij maar al te goed.

‘Als ik jou was, zou ik me niet al te zeker voelen’, bromde hij. ‘Je zult er bij het minste voor boeten. Dat belooft ik je!’

Toen wilde ook nog Ben Sponheim Werner spreken.

‘Het is uw schuld dat mijn vriendin de gevangenis in zal vliegen!’ barstte de hotelbediende meteen uit. ‘U hebt haar bij de politie beschuldigd!’

‘Rustig even, jongeman!’ reageerde Werner geërgerd. ‘Ik heb de waarheid verteld tegen de politie. Maar uw lieve vriendinnetje heeft beweerd dat ik het beeld heb gestolen. U denkt toch niet dat ik mezelf vals zou beschuldigen om dat grietje haar welverdiende straf te laten ontlopen?!’ Ben slikte. Dat wist hij niet.

‘Ik... Ik wil gewoon niet dat Katja de gevangenis in gaat.’ Zijn stem brak.

‘Ik kan er via mijn contacten misschien voor zorgen dat ze een cel naast Barbara krijgt’, grapte Werner. ‘Dat bespaart u een hoop geloop op de bezochtdag.’ Ben zakte in elkaar als een hoopje ellende. Werner ging voort op een iets vaderlijkere toon. ‘Maak uw vriendin duidelijk dat er maar één oplossing is: ze moet haar vader aangeven. Anders belandt ze zonder twijfel in de gevangenis.’

De telefoon aan de receptie stond ondertussen roodgloeiend. Er waren verscheidene lawines gemeld en enkele gasten van het Fürstenhof, die een bergwandeling aan het maken waren, waren vermist. ‘Is een van mijn hutten getroffen?’ vroeg Werner aan de burgemeester toen die opdook in het hotel.

‘Mogelijk die aan de Geißenalm’, antwoordde Pachmayr.

‘U hebt toch contact met de reddingsdiensten’, vleide Werner. ‘Kunt u er niet voor zorgen dat ze een kijkje gaan nemen?’

‘Is er iemand in de hut?’ Werner schudde het hoofd. ‘Denkt u dan niet dat de reddingsdiensten wat anders te doen hebben?’ Er stonden mensenlevens op het spel! Voorlopig werd geen aandacht besteed aan de Geißenalm, dat begreep ook Götz Zastrow, die het gesprek tussen Werner Saalfeld en de burgemeester had afgeluisterd. En precies in de hut op de Geißenalm zaten Lukas en Sandra vast...

In de hut was gelukkig een generator, zodat Lukas en Sandra niet zouden bevriezen die nacht. Sandra had nog enkele malen geprobeerd te bellen, maar ze had geen bereik. Ze wilde de telefoon uitschakelen, maar Lukas weerhield haar daarvan.

‘Niet doen! De reddingsdiensten kunnen je mobieltje misschien lokaliseren!’ Ze knikte en legde de telefoon opzij. Het was duidelijk dat ze zich zorgen maakte. ‘We wilden toch rust, ver weg zijn van alle ruzie en intriges?’ zei Lukas lachend. ‘Dat is ons duidelijk gelukt, vind je niet?’

‘Ja, rustig is het hier in elk geval.’ Ze begon er ook de grap van in te zien.

‘Inderdaad. Geen mens die ons op de zenuwen kan werken. En tot we gevonden worden, maken we het gewoon gezellig.’ Ze vleide zich tegen zijn borst aan.

‘Ik ben blij dat je bij me bent.’ Ze kusten elkaar innig.

‘Heb je de brief?’ Dat was het enige wat Cosima van haar man wilde weten. Dat Götz er niet in was geslaagd de brief

in handen te krijgen, maakte haar duidelijk nerveus. ‘En wat als Lukas naar de politie gaat?’

‘Dat doet hij niet’, probeerde Götz haar te kalmeren. Dat kon hij gewoonweg niet, want hij zat ondergesneeuwd. Maar dat vertelde hij Cosima niet.

‘Als Charlotte de erfenis aanvecht, omdat we die brief hebben vervalst...’ Cosima maakte zich ernstig zorgen. Dat haar eigen zoon haar wilde verraden... ‘Eerst die boogschut-teres en nu dat bloemenmeisje. Ze hebben van Lukas een slappeling gemaakt. Een moraalridder.’ Ze staaarde met een blik vol haat voor zich uit. ‘We kunnen niet meer verhinderen dat Charlotte de waarheid verneemt...’ Toen merkte ze pas hoe afwezig Götz was. Hoewel hij had besloten Lukas en Sandra niet te redden, maakte de mogelijke dood van zijn zoon hem toch van streek. ‘Wat is er?’ vroeg Cosima.

‘Niets’, beweerde hij. Toen dacht hij er plotseling weer aan dat hij zijn leugen dat hij zozegged aan kanker leed, nog een keer kon gebruiken. Daarom zei hij dat hij veel pijn had. Cosima knikte medelevend.

Katja wist niet meer wat ze moest doen en besloot Tanja in vertrouwen te nemen. Het kamermeisje reageerde geschokt toen ze vernam dat Katja’s en Nils’ vader niet alleen hier was, maar dat Katja hem ook wilde helpen te vluchten.

‘Ik vind dat hij wel heel veel van je verlangt’, zei ze. ‘Ik bedoel, jij doet alles om een nieuw leven te beginnen, met een vaste baan en een vriend, en hij...’

‘Papa en ik hebben elkaar altijd geholpen’, onderbrak Katja haar. ‘Hij heeft altijd op me kunnen rekenen. En ik op hem.’ En nu wilde Ben dat ze Curd verraadde.

‘Het is een vreemde situatie’, gaf Tanja toe. ‘Kiezen tussen twee mensen die je allebei graag ziet, is moeilijk...’

‘Ben dwingt me ertoe en ik...’ Katja wist het niet meer. ‘Ik hou van hem, ja. Maar ik hou ook van mijn vader. En als ik hem nu aan de politie verraad...’ Ze zou het zichzelf nooit vergeven, dat stond vast. Bovendien zou Ben zijn moeder toch ook nooit verraden. ‘Hij heeft haar al die tijd in bescherming genomen. Iedereen laten geloven dat ze die Sylvia was, of hoe heette ze ook alweer.’ Terwijl hij goed wist hoe het in elkaar zat.

‘Het ene heeft niets met het andere te maken’, wierp het kamermeisje op. ‘Jij wilt je leven toch veranderen? Daarom wil je toch kroongetuige zijn? Daarom werk je toch in het Fürstenhof? En daarom is het niet juist dat je weer een misdaad begaat.’ Dat kon Katja niet tegenspreken. Maar ze beweerde dat het maar om een paar dagen ging.

‘Zodra papa een vals paspoort heeft, is hij weg.’ Tanja bleef sceptisch. ‘Je zwijgt toch?’ Het kamermeisje zuchtte. ‘Tanja, alsjeblieft. Ik beloof je dat ik nooit nog iets illegaals doe, maar... Geef mijn vader nu de kans ervandoor te gaan. Als je het Nils vertelt, kan mijn vader het vergeten. Dat staat vast.’ Katja klonk smekend.

‘Ik lieg niet graag tegen Nils’, zuchtte Tanja. Maar ze wilde Katja niet straffen omdat ze haar in vertrouwen had genomen. Daarom verzweeg ze haar man wat ze wist. En ze voelde zich er heel slecht bij.

Götz zat die avond alleen op zijn kamer en plunderde de minibar. Hij was van streek. Hij trok zich het lot van zijn zoon meer aan dan hij had verwacht. Toch belde hij nog altijd niet

de reddingsdiensten. In de plaats daarvan belde hij Wassily Smyslow.

‘Ik ben het, Götz Zastrow. Ik heb een opdracht voor u. U hebt toch tijd?’ De Rus had geen keuze, Götz had hem in zijn macht. ‘Mijn zoon en zijn vriendin zitten in een berg-hut die werd bedolven door een lawine. Waarschijnlijk worden ze dood teruggevonden. We kunnen voordeel halen uit hun dood. Er valt veel te verdienen. Voor ons allebei.’

Lukas was in slaap gevallen. Sandra lag naast hem en was nog wakker. Maar ze was niet langer bang. Zolang hij bij haar was... Ze zouden hier wel uit komen. Daarvan was ze zeker. Men zou op zoek gaan naar hen. En men zou hen vinden, precies zoals Lukas had voorspeld. Ze hadden voldoende te eten en ze zouden zich niet vervelen. Ze moest gewoon proberen te slapen. En genieten van Lukas' aanwezigheid.

De volgende ochtend verscheen Astrid Ostermeyer in het Fürstenhof. Ze had zich een tijdje bekommerd om een zieke tante in Nordrhein-Westfalen en was net teruggekeerd. Onder andere omdat ze zich zorgen maakte om Sandra. Astrid probeerde haar dochter al sinds de vorige namiddag te bereiken.

‘Geen reden tot paniek’, zei Werner. ‘Ze is er een paar dagen tussenuit met Lukas.’ Geërgerd keek Astrid hem aan. ‘Het zal hen deugd doen. Een beetje afstand van alles wat ze de laatste tijd hebben doorgemaakt.’ Maar hij wist niet waarheen ze waren vertrokken. ‘Sandra heeft niet eens afscheid van me genomen, zo gehaast waren ze.’

‘Je had me beloofd voor haar te zorgen.’ Er klonk duidelijk een verwijt in Astrids woorden. ‘En nu weet je niet eens waar ze is. Dat was niet bepaald wat ik in gedachten had.’

Charlotte slaagde er pas even later in Astrid gerust te stellen.

‘Sandra en Lukas amuseren zich, ze genieten volop van hun liefde’, zei ze. ‘En na alle problemen van de afgelopen tijd kan ik dat goed begrijpen. Ze negeert je oproepen vast niet met opzet.’

Cosima en Götz zaten samen te ontbijten. Ze waren allebei gespannen, zij het om verschillende redenen.

‘De bank heeft me iets over acht uur opgebeld’, zei Cosima. ‘Die oude Saalfeld heeft vandaag laten weten dat hij zijn aandelen terugkoopt. Ze hebben me nogmaals gevraagd of ik een tegenbod wil doen.’ Ze was echter aan handen en voeten gebonden. ‘Had je Lukas die brief maar kunnen ontfuselen! Nu moeten we machteloos toezien hoe die parvenu zijn aandelen weer in handen krijgt.’

Götz had echter andere zorgen aan zijn hoofd. Hij vertrok meteen na het ontbijt. Hij reed nog een keer naar het parkeerterrein bij de kabelbaan, verschaftte zich toegang tot de auto van Lukas en Sandra en reed hem het bos in. Zo zou niemand denken dat iemand die de kabelbaan had genomen, nog boven vastzat. Hij zorgde er ook voor dat hij geen vingerafdrukken achterliet. Zijn oog viel op Sandra’s horloge. Ze was het in de auto vergeten. Het doosje pillen ernaast merkte hij echter niet op.